

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

7. NEDELJA MED LETOM - 20. februar 2022

Jacinta in Frančišek Marto, fatimska pastirčka

Ob 8.00: + Štefanija Frkal, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Ponedeljek: 21. 2. 2022

Irena Rimska (Mira), devica

Ob 18.30: + oče Alojz Zupan, 65. obletnica smrti

Torek: 22. 2. 2022

Sedež apostola Petra

Ob 18.30: + Milena Groznik, ob rojstnem dnevu, po namenu moža Petra in
+ starši Groznik

Sreda: 23. 2. 2022

Polikarp, škof, mučenec

Ob 7.00: + Ivan in Marija Dolinšek

Četrtek: 24. 2. 2022

Matija, apostol; spomin Marije Pomočnice kristjanov

Ob 18.30: + Alojzij Levstek, 7. dan pogreba

Petek: 25. 2. 2022

Valburga, opatinja

Ob 18.30: + Judita Petelin, po namenu Majde Goli

Sobota: 26. 2. 2022

Aleksander (Branko), škof

Ob 18.30: + Marija Glavič, obletna

8. NEDELJA MED LETOM - 27. februar 2022

Gabrijel Žalostne Matere Božje, redovnik

Ob 8.00: + brat Štefan Vončina, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Župnija

Sv. Simona in Juda Tadeja

Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 20. do 27. februarja 2022

LJUBEZEN DO SOVRAŽNIKOV ali MAŠČEVANJE

Sladoleđ, čokolada, torta ... Sladka hrana morda ni zdrava izbira. V možganih sproži izločanje kemične snovi, ki povzroči le trenutni užitek. Pa jo jemo, čeprav nam škoduje. Nevrologi so odkrili, da je maščevanje resnično "sladko", kajti ta del naših možganov je odgovoren za nagrado ali maščevanje. Podobno kakor se "ne moremo" upreti sladkim rečem, tuhtamo, kako bi dobili "svoje" nazaj. Ta težnja ni le neustavljiva, ampak celo opravičljiva, menijo nekateri. Končno maščevanje izzove storilec. Tukaj pridemo v skušnjava, da bi vzeli zadevo v svoje roke. Vendar to ni učinkovita pot do pravičnosti. Tako imenovani "umori iz časti" se še vedno dogajajo v naprednih družbah, kjer se ljudje odzivajo s skrajnim nasiljem, da bi zavarovali svoj ugled ali ime svoje družine.

Maščevanje je lahko sladko, vendar je ta sladkost najgorenkejša. Ne poskuša preobraziti storilčevega obnašanja, ampak prej zadati bolečino. Sladkost je le trenutna, dolgotrajen pa občutek potrtosti, ki sledi. Raziskava je pokazala, da maščevanje zgolj poveča našo osredotočenost na storilca, da se še bolj ukvarjamo s tistim, kar nam je storil. Na koncu pa ljudje niso nič bolj srečni zato, ker so dobili "svoje" nazaj.

Jezus nas uči, naj ljubimo svoje sovražnike. V tistem času je bila ta ideja nora, nesmiselna, nemogoča. Judje so bili okupirani. Čutili so, da so celo upravičeni do zaničevanja svojih rimskih okupatorjev, kakor tudi drugače verujočih. Maščevanje je bilo vpisano v judovsko postavo, od koder dobimo znani rek "oko za oko in zob za zob". Zapoved "ljubezni do bližnjega" je bila pomembna za Jude, vendar so izraz "bližnji" razumeli v omejenem obsegu - zaradi tega je Jezus povedal priliko o usmiljenem Samaritanu. Jezus predloži nekaj izzivov in nato ustreznih odzivov: če te kdo sovraži, mu delaj dobro. Tistega, ki te preklinja, blagoslovljaj, moli za tistega, ki grdo ravna s teboj, če ti kdo kaj vzame, ne zahtevaj nazaj. To je revolucionarno, v celoti nezaščiteno bivanje. To se upira človeškemu nagonu po samoobrambi. Dobrohotnost je naravna znotraj družine in med prijatelji, in lahka, če je v našem interesu. Jezus pa uči dobrohotnost brez razločkov, tudi če je nesorazmerna in nam ne prinaša nobene koristi. Zakaj? Zato, ker tako ravna Bog. Skratka: "Bodite kakor Bog", je rekel Jezus. On "je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih".

Bolj pomembno ko čutiti ljubezen do sovražnikov je izkazovati ljubezen.

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; GSM: 041/515 030; Splet: www.zupnjarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

Prihodnji teden imajo otroci šolske počitnice, zato tudi verouka ne bo. Od ponedeljka, 7. marca do sobote, 12. marca, bom na duhovnih vajah v Veržeju, tako bo tudi tisti teden verouk odpadel.

“Hodimo skupaj” kot tovariši na poti, ki poslušamo, jasno spregovorimo, praznujemo, smo soodgovorni v našem skupnem poslanstvu, smo za dialog v Cerkvi in družbi, za ekumenizem, za

AVTORITETO (OBLAST) IN SODELOVANJE

Sinodalna Cerkev je sodelujoča in soodgovorna.

Kako naša cerkvena skupnost določa *cilje*, ki jih želimo doseči, pot, po kateri jih bomo dosegli, in korake, ki jih moramo storiti?

Kako se v naši krajevni Cerkvi izvaja oblast?

Katere prakse timskega dela in soodgovornosti imamo?

Kdo je zadolžen za vrednotenje in kako poteka?

Kako se spodbuja služenje laikov in prevzemanje odgovornosti s strani vernikov?

Kako delujejo sinodalni organi na ravni krajevnih Cerkve (pastoralni sveti v župnijah in škofijah, duhovniški svet)?

Imajo rodovitne izkušnje?

Kako lahko pri svojem sodelovanju in vodenju spodbujamo bolj sinodalni pristop?

“Saj sem končno tudi jaz samo človek” ...

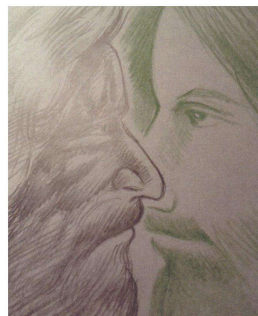
Tako se skuša opravičevati nekdo, ki nekaj stori narobe, mogoče se celo zadolži. Če eden drugega izzove in ta skoči iz kože, potem se nazadnje skuša opravičevati: “Nihče ne more iz svoje kože, to je vendar človeško, da udariš nazaj”. Naravno to drži. Človeško je: če me kdo udari, dobi nazaj.

In to je to, kar Pavel (1 Kor 15,45-49) misli, ko govori o “prvem Adamu”. Hebrejska beseda Adam izvorno ni lastno ime.

Adam v prevodu pomeni *človek*. Vedno ko se tako opravičujemo

“Saj sem končno tudi jaz samo človek”, potem nam Pavel odgovarja: Natančno tako je! To spada k “staremu Adamu”, neodrešenemu človeku, ki nosi posledice-madeže greha prvega človeka. Po drugi strani pa to razkriva naš globok občutek, ki nam pravi, da takšen kot sem, ne smem biti. To je samo polovica resnice o meni. Obstaja namreč “Novi Adam”, Jezus Kristus, Vstali. In kot krščeni pripadamo temu Novemu Adamu. Zato Pavel hrepeni po tem, “da bi spoznal Kristusa in moč njegovega vstajenja” (Flp 3,10). Tako tudi mi!

Svojega nasprotnika razorožimo s spravo in sebe samega z usmiljenjem. Če bomo z ljubeznijo (do sovražnikov) gledali na drugega, ne bomo mogli več stisniti pesti.

NEBESA VSE OZDRAVIJO

Včasih ti pridejo solze. Tudi ko prebereš, da se je osemletni deček pred par dnevi smrtno ponesrečil. Pri sankanju je s svojimi sanmi na poledeneli stezi treščil v avto. Pretreseni krajani so kmalu z rožami, živalcami iz blaga in svečami prekrili mesto nesreče.

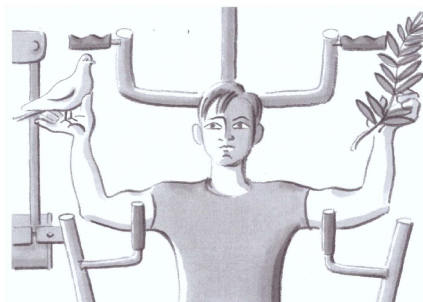
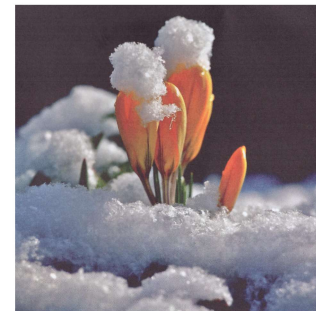
Nek deček pa ni postavil tja samo sveče. Svojemu mrtvemu prijatelju je napisal tudi pismo (v njegovem pravopisu): *Bil si dober človek in najbolj vesel v razredu. Upam, da ti je tam gor všeč. Upam, da nisi osamljen. Morda lahko vidiš dol na svojo družino. Zraven je narisal veselega dečka in položil pismo k svoji sveči. Presunljivo.*

Tudi zaradi upanja, ki ga ima deček. Upa, da je njegov prijatelj tam gor in da od tam vidi dol. Svojemu prijatelju želi novo, drugačno življenje.

Ali se ne vprašamo pogosto tudi mi sami, kaj bo pravzaprav iz vsega, kar nas veliko prezgodaj odlomi ali čisto zlomi? Kaj se bo zgodilo z nepomirjenim, nepopolnim na zemlji, življenjem čiste bolečine?

Povzdignjeno bo v nebesa. Verujete to? Nebesa vse ozdravijo. Jezus je to vedel. Veliko je govoril o veri in večnem življenju. Še v svoji zadnji uri je rekel možu ob sebi na križu (Lk 23,43): “Danes boš z menoj v raju”. Jezus je prepričan o tem, da drugačno življenje čaka tudi njega, razbojnika. Vse zlomljeno, nepomirjeno in nepopolno na zemlji dobi še svoj konec. Nebesa nas bodo rešila mnogih vprašanj. Do takrat pa živimo kakor deček, ki je svojemu mrtvemu prijatelju pisal pismo, polni upanja. Nekega dne bomo v raju. Z našimi vprašanji, nepopolnostmi, bolečinami. Tam nam bo vse do konca razloženo. Tudi naša krivda, naše napake. In usode, ki so se zgodile in za katere nihče ni mogel prav ničesar storiti ali prevzeti odgovornosti. Vse to nam bo Bog razložil do konca, v svojem smislu. In potem?

Potem nas bo vzel v svoje naročje in nam ljubeznivo rekel: Zdaj ni več trpljenja in bolečine; zdaj ste doma. Za vedno.

VAJE MOČI ZA MIR

Za Jezusov ideal (Lk 6,27-38) ljubezni do sovražnikov potrebujemo trening. Ne mišic, ampak notranje moči. Da premagamo samega sebe in naredimo korak nazaj v smeri sprave in miru.

Kje pa obstaja takšen fitness?

V vsaki cerkvi kakor tudi pri Vas doma.